

нарече Скиллустъ, а други го нарекоха Псил-
тукинъ¹, т. е. отиде до устието на рѣка Инду.
А тукъ като излѣзе на морето та принесълъ жертви
на боговетѣ; и за честь на богътъ Посидона
заповѣдалъ да херялятъ въ морето тѣлета и
златнитѣ чаши, които служили за прѣливание;
послѣ разглѣда природний пелагъ (море) и край
брѣжията до колкото бѣ възможно. Слѣдъ това
се моли щото никоѣ чловѣкъ да не прѣмине
прѣдѣлитѣ на неговото ратувание съ Македонци,
тѣ и тѣѣ се върна; но просълзи. А слѣдъ всичко 702
това, отъ тамъ една часть отъ войската си ис-
прати съ корабитѣ си по море, дори до устието
на рѣка Ефратъ, като имаха Македонцитѣ на
десната си страна Индия, (управиха се къмъ
Африка) та опрѣдѣли за водителъ да имъ бжде
Неархъ, а първо управителъ Снисикритъ. А той
съ останалата часть на войската си върна се по
сухо по Оритицитѣ², по непознатата пустиня на
Персия. Тойзи обаче, походъ е билъ много мъченъ за
Александра и войската му, и дойде въ най го-
лѣмо недоумение; защото горѣщината, жаждата
и гладътъ измори, и изгуби голѣма часть отъ
войската на Александра Великнѣ, тѣѣ щото отъ
ратницитѣ, които бѣше ги извадилъ отъ Индия,
останаха почти една четвърта часть. А отъ на-

1) Аррианъ нарича го Каллутанъ, при устието на рѣ-
ка Индъ.

2) Между Индия и Гедроситѣ къмъ морето.